

Jeg er fuldstændig enig med ham i, at man bør sikre disse Folk en human Behandling. Det glædede mig at høre, at han mente, at naar de Folk vilde komme og arbejde her, skulde de have Lov dertil. Ja, jeg tror, det er nyttigt, de komme, og jeg skal sige hvorfor. Mere og mere er det anerkendt, at Befolkningen ikke alene i vort Land, men i alle Lande, søger til Byerne. Vi se, at man hvert Øjeblik kan fremsætte en Statistik over, hvorledes Landbefolkningen aftager i Antal, og at alt Erhverv, som er knyttet til Byerne, finder flere og flere Tilhængere. Men naar Industri, Haandværk og Handel i vort Land kunne udvikle sig saa stærkt, som de kunne, maa vi dog erindre, at disse Virksomheder bidrage aldeles ikke til at bringe de Beløb til Veje fra Udlandet, som vi benytte til at indkøbe Varer for i Udlandet. Og en Side af vort Erhvervsliv maa dog have denne Opgave, hvis vi skulle vedblive at kunne leve i det Velvære, vi forholdsvis leve i her i Landet.

Jeg ser ikke, der er anden Vej at gaa end at søge at bringe saa meget som muligt ud af det eneste, Naturen har skænket vort Land direkte, nemlig Jorden. Vi have hverken Metaller eller Kul herhjemme, vi have kun Jordbruget, og da det er det eneste, der bringer Beløb til Landet fra Udlandet til Dækning af vor Gæld til det, forekommer det mig at være i alles Interesse, at vort Jordbrug kan udvikle sig saa stærkt som muligt, thi jo mere det udvikler sig, des mere udvikler Handelen sig, idet den væsentlig kun bestaar her i Landet i at eksportere vore Jordprodukter og importere, hvad der kan købes for disse Produkter. Det maa altsaa være i alles Interesse, at Jordbruget udvikles saa stærkt som muligt, thi kun derigennem bliver det muligt for Industrien at gøre Fremskridt, saa længe i alt Fald Industrien ikke har naaet en saadan Udvikling, at den ved sin Eksport kan bidrage til at forøge denne.

Men naar det er Tilfældet, saa forstaar jeg ikke, at man paa saa mange Maader søger at hindre Jordbruget i at søge den nødvendige Arbejdskraft, for at det kan gaa frem i intensiv Dyrkning af Jorden. En saadan Dyrkning er absolut nødvendig, for at vi kunne forøge Jordbrugets Indtægt, og til denne Dyrkning af Jorden hører større og større Arbejdskraft, saa længe i det mindste Industrien ikke forsyner os med Maskiner, som kunne erstatte den Arbejdskraft, der flygter fra Landbruget. Men under disse Omstændig-

heder maa man ogsaa kunne forstaa, at Jordbruget søger den fornødne Arbejdskraft, hvor det kan faa den.

Men Arbejdskraften fra Udlandet bør selvfølgelig stilles under Lovens Beskyttelse, saaledes at den ikke bliver misbrugt og lider Uret. Jeg sympatiserer derfor med de Opfordringer, der i den Henseende blive rettede til Ministeren. Men naar det ærede Medlem særlig ankede over de Kontrakter, der afsluttes, vil jeg sige, at de fremmede Arbejdere ville jo være meget misligt stillede, hvis de ikke, inden de komme til Landet, have Kontrakter, der sikre Arbejde og Arbejdssted. Det ærede Medlem anførte som Eksempel, hvorledes en Slynge af en fremmed Importør havde bragt Polakker hertil, hvor de stode uden at kunne finde det Sted, de havde haabet. Man maa huske paa, at det er for en stor Del deres egne Landsmænd, der afslutte Kontrakt paa et Sprog, vi ikke kende. Det var derfor ønskeligt, at man kunde bringe ordnede Forhold til Stede, saaledes at vi fra vor Side vare sikre paa, at der ikke stod andet i Kontrakterne, end der var rigtigt og hensigtsmæssigt, thi samtidig med, at Kontrakterne binde disse Mennesker, er det nødvendigt, at de ikke komme til et fremmed Land og staa uden noget Sted, hvor de kunne søge hen. Det er ogsaa betrygende for Arbejdsgiverne, at der er saadanne Kontrakter, naar de ere ordentligt og hensigtsmæssigt affattede. At komme til en Ordning, hvorved de fremmede Arbejdere vare garanterede mod Misbrug af dem, der føre dem hertil, og mod Misbrug her i Landet, tror jeg vilde være heldbringende. Jeg mener altsaa, at der bør være en Garanti for de fremmede Arbejdere, naar de komme hertil.

Sluttelig skal jeg anmode den højtærede Landbrugsminister om at tage sig af et Andragende fra Fiskere i Esbjerg om at faa en vis Ordning i de Maaneder, hvor der maa fiskes Undermaalsfisk.

Borghjerg: De højtærede Ministre have, efterhaanden som Kritikkenes Slag falde haardere og haardere mod dem, faaet en vis Øvelse i at lade det ligge, som de helst ville lade ligge, som de ikke gerne ville sige for meget om, og dernæst at gaa udenom Kærnepunkterne i det, som de ere nødte til at tale om. Den højtærede Konseilspræsident førte saaledes kun et meget vagt og ufuldstændigt Forsvar for sin militære Administration. Adskillelige af de Anker, som jeg havde frem-